

AL QAEDA I LA GUERRA CONTRA EL TERRORISME

Michel Chossudovsky
Global Research
30-01-2008

www.rebellion.org

(Traduït de l'anglès al castellà per Sinfo Fernández i S. Seguí. Revisat per Caty R.)

Introducció

Un dels objectius principals de la guerra de propaganda consisteix en “fabricar un enemic”. L'enemic exterior, personificat per Osama Bin Laden està “amenaçant a Estats Units” i per tant és necessari emprendre la guerra preventiva contra els “terroristes islàmics” per defensar la Pàtria. Les realitats es falsegen. Estats Units està sota amenaça d'atac.

Arrel de l'11 de setembre, la creació d'aquest “enemic exterior” ha servit per a encobrir els objectius econòmics i estratègics reals en pro de la guerra a Orient Mitjà i a Àsia central. Empresa per raons d'autodefensa, la guerra preventiva es defineix com a una “guerra justa” dotada d'un mandat humanitari.

Com que el sentiment antibel·licista augmenta i la legitimitat de la política de l'administració Bush comença a caure, han d'aclarir-se els dubtes sobre l'existència d'aquest il·lusori enemic exterior. El contraterrorisme i la guerra de propaganda van entrelaçats. L'aparell de propaganda alimenta la desinformació en la cadena de notícies. Les advertències contra el terrorisme han de semblar autèntiques. L'objectiu és presentar als grups terroristes com a enemics d'Estats Units. Irònicament Al Qaeda -l'enemic exterior d'EUA i suposat arquitecte dels atacs de l'11 de setembre- fou creat per la CIA.

Des del començament de la guerra entre soviètics i afganesos als primers anys de la dècada de 1980, l'aparell d'intel·ligència d'Estats Units ha estat recolzant la formació de les “brigades islàmiques”. La propaganda pretén esborrar la història d'Al Qaeda, tapar la veritat i eliminar les proves de com es fabricà l'enemic exterior que després es convertí en “l'enemic públic número ú”. L'aparell d'intel·ligència d'Estats Units engendrà les seves pròpies organitzacions terroristes i al mateix temps va llançant advertències sobre les organitzacions terroristes que ell mateix ha creat. Mentrestant, es va posant en marxa un programa cohesiu de contraterrorisme per a perseguir a aquestes organitzacions terroristes.

Retratat de forma estilitzada pels mitjans occidentals, Osama Bin Laden, recolzat per diversos sequaços, es constitueix en l'home del sac pels habitants d'Estats Units, que després de la Guerra Freda, “amenaça a la democràcia occidental”. La suposada amenaça dels terroristes islàmics impregna tota la

doctrina de la seguretat nacional d'Estats Units. El seu objectiu és justificar les guerres d'agressió a Orient Mitjà, mentre dins d'EUA s'estableixen els contorns de l'Estat de Seguretat de la Pàtria.

Antecedents històrics

Quins són els orígens històrics d'Al Qaeda? Qui és Osama Bin Laden?

Al suposat cervell dels atacs terroristes de l'11 de setembre, Osama Bin Laden, d'origen saudí, se'l reclutà durant la guerra soviètico-afganesa, "irònicament sota els auspicis de la CIA, per a combatre als invasors soviètics". (Hugh Davis: "Informers' point the finger at Bin Ladin; Washington on alert for suicide bombers". The Daily Telegraph, Londres, 24 d'agost de 1998). Al 1979, a Afganistan, es llançà la major operació secreta de la història de la CIA:

"Amb el recolzament actiu de la CIA i l'ISI de Pakistan, que desitjava convertir la Jihad afganesa en una guerra global de tots els estats musulmans contra la Unió Soviètica, uns 35.000 radicals musulmans de 40 països islàmics s'uniren per a lluitar a Afganistan entre 1982 i 1992. Desenes de milers més arribaren per formar-se a les mederses pakistaneses. Finalment, més de 100.000 radicals musulmans es veieren directament influenciats per la Jihad afganesa". (Ahmed Rashid: "The Taliban, Exporting Extremism", Foreign Affairs, novembre-desembre 1999).

Aquest projecte de l'aparell de la intel·ligència d'Estats Units comptà amb el recolzament actiu de l'Inter Services Intelligence (ISI) de Pakistan, al que es confià la canalització de l'ajuda militar secreta a les brigades islàmiques i el finançament, junt amb la CIA, de les mederses i els camps d'entrenament per als mujaidins(1).

Aquest recolzament del govern d'Estats Units als mujaidins es presentà a la opinió pública mundial com una "resposta necessària" a la invasió soviètica d'Afganistan al 1979 en auxili del govern procomunista de Babrak Kamal. L'operació militar i d'intel·ligència de la CIA a Afganistan, que consistí en crear les brigades islàmiques, s'havia llançat bastant abans, no com a resposta a l'entrada de les tropes soviètiques a Afganistan. De fet, Washington provocà deliberadament una guerra civil que durà més de 25 anys. El paper de la CIA com a constructor dels ciments d'Al Qaeda es confirmà en una entrevista amb Zbigniew Brzezinski al 1998, que en aquella època era l'Assessor de Seguretat Nacional del president Jimmy Carter:

Brzezinski: Segons la versió oficial de la història, l'ajuda de la CIA als mujaidins començà al 1980, és a dir, després de que l'exèrcit soviètic envaís Afganistan el 24 de desembre de 1979. Però la realitat, secretament guardada fins ara, és molt diferent. En efecte, fou el 3 de juliol de 1979 quan el president Carter firmà la primera directiva per a l'ajuda secreta als opositors del règim prosoviètic a Kabul. I aquest mateix dia vaig escriure una nota al president en la que li explicava que, en la meua opinió, aquesta ajuda provocaria una intervenció militar soviètica.

Pregunta: Tot i el risc, vostè fou un defensor d'aquesta acció secreta. Potser desitjaven l'entrada soviètica a la guerra i tractaren de provocar-la?

Brzezinski: No fou així en absolut. No vam empènyer als russos a intervenir, però augmentarem, sabent-ho, la probabilitat de que ho fessin.

Pregunta: Quan els soviètics justificaren la seva intervenció assegurant que intentaven lluitar contra una implicació secreta d'Estats Units a Afganistan, la gent no els va creure. Però hi havia una base de veritat. Vostè no ha lamentat res fins ara?

Brzezinski: Lamentar què? Aquesta operació secreta fou una idea excel·lent. Aconseguí ficar als russos en la trampa afganesa, i vostè vol que ho lamenti? El dia que els soviètics creuaren oficialment la frontera vaig escriure al president Carter: Ara tenim la oportunitat de que la URSS tingui la seva Guerra de Vietnam. Així fou, durant quasi deu anys, Moscou va haver de mantenir una guerra insuportable pel seu govern, un conflicte que portà a la desmoralització i finalment al desmembrament de l'imperi soviètic.

Pregunta: I ni tan sols lamenta haver recolzat el fonamentalisme islàmic, haver donat armes i assessorament als futurs terroristes?

Brzezinski: Què és més important en la història mundial? Els talibans o el col·lapse de l'imperi soviètic? Que alguns musulmans es remogueren o l'alliberament d'Europa central i la fi de la Guerra Freda? ("The CIA's Intervention in Afghanistan, Interview with Zbigniew Brzezinski, President Jimmy Carter's National Security Adviser", Le Nouvel Observateur, Paris, 15-21 de gener de 1998, publicada en anglès, Centre for Research on Globalisation (<http://www.globalresearch.ca/articles/BRZ110A.html>, 5 octubre de 2001).

En coherència amb el relat de Brzezinski, la CIA creà la "Xarxa Militant Islàmica". La "Jihad Islàmica" (o guerra santa contra els soviètics) es convertí en part integrant de les estratègies d'intel·ligència de la CIA. EUA i Aràbia Saudita la recolzaren i una gran part del seu finançament provenia del comerç de drogues del Creixent Daurat (2):

"Al març de 1985, el president Reagan firmà la Directiva-Decisió de Seguretat Nacional núm. 166, que donava llum verda a l'ajuda militar secreta intensificada als mujaidins, deixant clar que la guerra secreta afganesa tenia un nou objectiu: derrotar a les tropes soviètiques a Afganistan mitjançant accions clandestines i aconseguir la seva retirada. La nova ajuda secreta d'Estats Units començà amb un augment significatiu dels subministres d'armes: un increment constant que assolí les 65.000 tonelades l'any 1987, així com un 'flux incessant' d'especialistes de la CIA i el Pentàgon que es desplaçaren fins els quarters secrets de l'ISI pakistanès situats a la carretera principal propera a Rawalpindi. Allí, els experts de la CIA es reuniren amb oficials d'intel·ligència pakistanesos per col·laborar en la planificació de les operacions per als rebels afganesos". (Steve Coll, The Washington Post, 19 de juliol de 1992).

La CIA utilitzà a l'ISI pakistanès com a intermediari en un paper clau, l'entrenament dels mujaidins. Així mateix, aquest entrenament de la guerrilla patrocinat per la CIA es va integrar amb els ensenyaments de l'Islam. Foren els fonamentalistes wahabís finançats per Aràbia Saudita qui establiren les medereses: "Fou el govern d'Estats Units el que recolzà al dictador pakistanès, el General Zia-ul Haq, per a crear milers d'escoles religioses de les que emergiren els gèrmens dels talibans". (Associació Revolucionària de les Dones d'Afganistan (RAWA), "Declaració de RAWA sobre els atacs terroristes a EUA", Centre d'Investigació sobre Globalització (CRG), 16 de setembre de 2001): <http://globalresearch.ca/articles/RAW109A.html>.

Les qüestions preponderants eren que l'Islam era una ideologia sociopolítica completa, que les tropes soviètiques estaven violant al sagrat Islam i que el poble islàmic d'Afganistan reafirmaria la seva independència llançant al règim esquerranós afganès recolzat per Moscou (Dilip Hiro, "Fallout from the Afgani Jihad", Inter Press Services, 21 de novembre de 1995).

L'ISI pakistanès s'utilitzà com a intermediari

El recolzament encobert de la CIA a la Jihad islàmica es realitzà indirectament a través de l'ISI pakistanès, és a dir, la CIA no canalitzà el seu recolzament als mujaidins de forma directa. Perquè aquestes operacions encobertes tinguessin èxit, Washington va anar en molt de compte en no revelar l'objectiu últim de la Jihad, que consistia no sols en desestabilitzar el govern laic (prosoviètic) a Afganistan, sinó també en destruir la Unió Soviètica.

En paraules de Milton Beardman, de la CIA: "No entrenarem als àrabs". En efecte, segons Abdel Monam Saidali, del Centre Al-Aram d'Estudis Estratègics a El Caire, Bin Laden i els àrabs afganesos van ser formats "mitjançant tipus d'entrenament molt sofisticats que els proporcionà la CIA". (National Public Radio, Weekend Sunday (NPR) con Eric Weiner y Ted Clark, 16 d'agost de 1998).

Beardman, de la CIA, confirmà que Osama Bin Laden no era conscient del paper que estava jugant en nom de Washington. Segons Bin Laden (tal com Beardman cità): "Ni jo ni els meus germans vam veure proves de l'ajuda d'Estats Units". (National Public Radio, Weekend Sunday (NPR), con Eric Weiner y Ted Clark, 16 d'agost de 1998).

Esperonats pel fervor religiós i nacionalista, els guerrers islàmics no se n'adonaren de que combatien contra l'exèrcit soviètic en nom del Tiet Sam. Mentre hi havia contactes en els nivells més alts de la jerarquia de la intel·ligència, els dirigents rebels islàmics en l'escenari de la guerra no tingueren contactes amb Washington o la CIA.

Amb el recolzament de la CIA i la canalització de sumes massives d'ajuda militar d'Estats Units, l'ISI pakistanès desenvolupà una "estructura paral·lela exercint un poder enorme en tots els sectors del govern" (Dipankar Banerjee, «Possible Connections of ISI With Drug Industry», India Abroad, 2 de desembre

de 1994). L'ISI tenia una plantilla composta d'oficials i militars d'intel·ligència, buròcrates, agents secrets i informadors estimada en 150.000 persones. (Ibid)

Mentrestant, les operacions de la CIA també serviren per a reforçar al règim militar pakistanès dirigit pel General Zia Ul Haq:

“Les relacions entre la CIA i l'ISI cada cop eren més càlides i s'estengueren al successor de l'expulsada Benazir Bhutto, el General Zia, amb l'adveniment del règim militar...”. Durant la major part de la guerra afganesa, Pakistan es mostrà inclús més agressivament antisoviètic que Estats Units. Poc després de que l'exèrcit soviètic envaís Afganistan al 1980, Zia [ul Haq] envià al seu cap de l'ISI a desestabilitzar els estats soviètics d'Àsia central. La CIA sols consentí aquest pla a l'octubre de 1984.

La CIA era més cauta que els pakistanesos. “Tant Pakistan com EUA adoptaren la tàctica de l'engany respecte a Afganistan mitjançant una posició pública que pretenia estar negociant un acord, mentre acordaven en privat que l'escalada militar era la millor via” (Diego Cordovez y Selig Harrison, «Out of Afganistán: The Inside Store of the Soviet Withdrawal», Oxford University Press, Nueva York, 1995. Vegis també la revisió de Cordovez i Harrison a International Press Services, 22 d'agost de 1995).

La CIA patrocina el tràfic de drogues

“La història del comerç de drogues a Àsia central està íntimament relacionada amb les operacions secretes de la CIA. Abans de la guerra afgano-soviètica, la producció d'opi a Afganistan i Pakistan anava dirigida als petits mercats regionals. No hi havia producció local d'heroïna”, (Alfred McCoy, «Drug Fallout: The CIA's Forty Year Complicity in the Narcotics Trade», The Progressive, 1 d'agost de 1997).

L'estudi de l'investigador Alfred McCoy confirma que als dos anys de l'envestida de l'operació de la CIA a Afganistan, “les fronteres afgano-pakistaneses es convertiren en el primer productor mundial d'heroïna i cobrien el 60% de la demanda d'Estats Units”. (Ibid)

“Els actius de la CIA controlaren aquest tràfic d'heroïna. Mentre les guerrilles mujaidin es feien amb el territori dins d'Afganistan, ordenaren als camperols que plantessin opi com a impost revolucionari. A través de la frontera de Pakistan, les màfies locals i els dirigents afganesos, sota la protecció de la intel·ligència pakistanesa, operaven en centenars de laboratoris d'heroïna. Durant aquest decenni de comerç descarat de droga, la Drug Enforcement Agency d'Estats Units a Islamabad fracassà a l'hora d'efectuar confiscacions o arrestos d'importància...” (Ibid).

Afganistan és un centre neuràlgic estratègic a Àsia central, que voreja la frontera occidental de Xina i de l'extinta Unió Soviètica. Tot i que constitueix un istme cap als corredors dels gaseoductes i oleoductes que uneixen la conca del mar Caspi amb el mar Aràbic, també és una zona estratègica per la producció

d'opi, que en l'actualitat, segons fonts de les Nacions Unides, subministra més del 90% de l'heroïna al mercat mundial, el que representa ingressos multimilionaris per a les màfies del comerç, institucions financeres, agències d'intel·ligència i crim organitzat. (Vegi's Michel Chossudovsky, «America's War on Terrorism», Global Research, 2005, capítol XVI).

Protegit per la CIA, es desenvolupà un increment de la producció d'opi en l'era posterior a la Guerra Freda. Des de la invasió d'Estats Units d'Afganistan a l'octubre de 2001, la producció d'opi ha augmentat 33 vegades. Els guanys anuals del comerç de drogues al Creixent Daurat s'estimen entre 120.000 i 194.000 milions de dòlars (2006), el que representa més de la tercera part de la facturació mundial anual del comerç de narcòtics. (Michel Chossudovsky, «Heroin is good for Your Health, Occupation Forces Support Afgani Drug Trade», Global Research, abril de 2007. Vegi's també Doublas Keh: «Drug Money in a Changing World», document tècnic núm. 4, 1998).

De la guerra afgano-soviètica a la guerra contra el terrorisme

Tot i la desaparició de la Unió Soviètica, no es desmantellà l'extens aparell de la intel·ligència militar pakistanesa (ISI). Després de la Guerra Freda, la CIA seguí recolzant a les brigades islàmiques fora de Pakistan. Es posaren en marxa noves iniciatives clandestines a Orient Mitjà, Àsia central, els Balcans i el sud-est asiàtic. Durant el període immediatament posterior al final de la Guerra Freda, l'ISI pakistanès "serví de catalitzador per a la desintegració de la Unió Soviètica i l'aparició de sis noves repúbliques musulmanes a Àsia central". (International Press Services, 22 d'agost de 1995).

Mentrestant, missioners islàmics de la secta wahabí d'Aràbia Saudita s'havien establert a les repúbliques musulmanes i dins de la Federació Russa, envaint les institucions de l'Estat laic. Tot i la seva ideologia anti Estats Units, el fonamentalisme islàmic servia en gran mesura als interessos estratègics de Washington en l'extinta Unió Soviètica, els Balcans i Orient Mitjà.

Després de la retirada de les tropes soviètiques al 1989, la guerra civil a Afganistan seguia sense remetre. Els talibans estaven recolzats pels deobandis (3) pakistanesos i el seu partit polític, el Jamiat-ul-Ulema-e-Islam (JUI). Al 1993, el JUI entrà en la coalició del govern pakistanès de la Primera Ministra Benazzir Bhutto i s'establiren vincles entre el JUI, l'exèrcit i l'ISI. Al 1996, amb la caiguda del govern del Hezb-I-Islami Hekmatyar a Kabul, els talibans no sols establiren un govern islàmic de línia dura, sinó que a més "entregaren el control dels camps d'entrenament a Afganistan a les faccions del JUI.." (Ahmed Rashid, «The Taliban: Exporting Extremism», Foreign Affaire, novembre-desembre, 1999, pàg. 22).

El JUI, amb el recolzament del moviment wahabí saudita, jugà un paper clau a l'hora de reclutar voluntaris per a combatre als Balcans i a la Unió Soviètica. (Ibid)

Jane's Defence Weekly confirma que "la meitat dels integrants i l'equipament dels talibans s'originaren a Pakistan, a través de l'ISI". De fet, s'ha sabut que rere la retirada soviètica, ambdós bàndols de la guerra civil afganesa continuaren rebent recolzament secret d'Estats Units a través de l'ISI de Pakistan. (Tim McGirk, «Kabul Learns to Live with its Bearded Conquerors», The Independent, Londres, 6 de novembre de 1996).

Amb el recolzament de la intel·ligència militar de Pakistan, que a la vegada era controlada per la CIA, l'Estat islàmic taliban serví en gran part als interessos geopolítics d'Estats Units. Això explica sens dubte per què Washington tancà els ulls davant el regne del terror que imposaren els talibans al 1996, que incloïa la flagrant derogació dels drets de les dones, la clausura dels col·legis per a nenes, l'acomiadament de les dones funcionàries de les oficines governamentals i el reforç de les "lleis de càstig de la Sharia". (K. Subrahmanyam, «Pakistan is Pursuing Asian Goals», India Abroad, 3 de novembre de 1995).

El comerç de drogues del Creixent Daurat s'utilitzà també per a finançar i equipar a l'exèrcit musulmà bosni (des dels primers anys de la dècada de 1990) i a l'Exèrcit d'Alliberament de Kosovo (KLA). De fet, en l'època dels atacs de l'11 de setembre els mercenaris mujaidins combatien a les files dels terroristes del KLA-NLA en els seus atacs a Macedònia.

La guerra a Txetxènia

A Txetxènia, la renegada regió autònoma de la Federació Russa, els principals líders rebels, Shamil Basayev i Al Jattab, havien estat adoctrinats i entrenats en els camps patrocinats per la CIA a Pakistan i Afganistan. Segons Yossef Bodansky, director del Grup de treball sobre terrorisme i guerra no convencional del Congrés d'Estats Units, la guerra de Txetxènia es planificà durant una cimera del Hezbolà Internacional que es celebrà el 1996 a Mogadiscio, Somàlia. (Levon Sevunts, «Who's Calling the Shots? Chechen conflicts finds Islamic roots in Afghanistan and Pakistan», The Gazette, Montreal, 26 d'octubre de 1999).

A la cimera assistí ni més ni menys que Osama Bin Laden, així com oficials d'alt rang de les intel·ligències pakistanesa i iraniana. És obvi que la implicació de l'ISI de Pakistan a Txetxènia "va més enllà del subministrament d'armes i especialistes als txetxens: l'ISI i els seus aliats islàmics radicals són els que estan provocant aquesta guerra" (Ibid).

La ruta dels oleoductes russos més importants passa a través de Txetxènia i Daguestan. Tot i les condemnes de Washington al terrorisme islàmic, els beneficiaris indirectes de les guerres a Txetxènia són els conglomerats de companyies petrolíferes anglo-nordamericanes que competeixen pel control absolut dels recursos petrolífers i dels corredors dels oleoductes en l'exterior de la conca del Mar Caspi.

Els dos principals exèrcits rebels txetxens (que en aquella època estaven dirigits pel (difunt) comandant Shamil Basayev i Emir Jattab), estimats en 35.000 membres, estaven recolzats per l'ISI de Pakistan, que també jugà un paper fonamental en la organització i entrenament de l'exèrcit rebel:

“[al 1994] els Serveis d'Intel·ligència pakistanesos aconseguiren que Basayev i els seus lloctinents de confiança passaran per un intens adoctrinament islàmic i un entrenament en guerra de guerrilles a la província de Khost, a Afganistan, en el camp d'Amir Muawia, establert als primers anys de la dècada de 1980 per la CIA i l'ISI i dirigit pel famós senyor de la guerra afganesa Gulbuddin Hekmatyar. Al juliol de 1994, després de graduar-se a Amir Muawia, Basayev passà al camp de Markaz-i-Dawar, a Pakistan, per sotmetre's a un entrenament en tàctiques avançades de guerrilla. A Pakistan, Basayev es reuní amb els oficials de la intel·ligència i militars pakistanesos de rang més alt: el ministre de Defensa, general Aftab Shahban Miran; el ministre de l'Interior, general Naserullah Babar; i el cap de la branca de l'ISI encarregat de recolzar les causes islàmiques, general Javed Ashraf (tots ja retirats). Aviat es demostrà que els contactes d'alt nivell foren molt útils per a Basayev” (Ibid).

Després del seu període d'entrenament i adoctrinament, a Basayev se li assignà la direcció dels atacs contra les tropes federals russes a la primera guerra txetxena, al 1995. La seva organització també havia desenvolupat amplis vincles amb els sindicats del crim de Moscou, així com llaços amb el crim organitzat albanès i el KLA. Al 1997-98, segons el Servei de Seguretat Federal de Rússia (FSB), “Els senyors de la guerra txetxens començaren a acaparar propietats immobiliàries a Kosovo... a través de varies firmes immobiliàries registrades com a tapadores a Iugoslàvia”. (Vitaly Romanov i Víctor Yadukha, «Chechen Front Moves to Kosovo», Segodnia, Moscou, 23 de febrer de 2000).

Desmantellament de les institucions laiques a l'extinta Unió Soviètica

El reforç de la llei islàmica a les societats musulmanes, la majoria laiques, de l'extinta Unió Soviètica, fou útil per als interessos estratègics d'Estats Units a la regió. Anteriorment prevalia una forta tradició laica, basada en el rebuig de la llei islàmica, en totes les repúbliques d'Àsia central i el Càucàs, incloses Txetxènia i Daguestan (que formen part de la Federació Russa).

La guerra txetxena de 1994-1996, empresa pels principals moviments rebels contra Moscou, va servir per a socavar les institucions estatals laiques. En moltes localitats de Txetxènia s'implantà un sistema paral·lel de govern local controlat per les milícies islàmiques. En alguns pobles i ciutats petites s'establiren tribunals islàmics de la Sharia sota un regnat de terror polític.

L'ajuda financera d'Aràbia Saudita i els estats del Golf als exèrcits rebels va estar condicionada a la implantació dels tribunals de la Sharia, tot i la forta oposició de la població civil. El Jutge Principal i Amir dels tribunals de la Sharia a Txetxènia era el Sheij Abu Umar, que “arribà a Txetxènia al 1995 i s'uní a les files dels mujaidins que hi havia allí sota el lideratge de Ibn-ul-Jattab... Establí

que s'ensenyés l'Islam als mujaidins txetxens segons les creences correctes, perquè molts d'ells seguien unes creences equivocades i tergiversades sobre l'Islam". (Global Muslim News, <http://www.islam.org.au/articles/21/news.htm>, desembre de 1997).

Mentrestant, les institucions estatals de la Federació Russa s'enfonsaven sota les terribles mesures d'austeritat imposades per l'FMI durant la presidència de Boris Yeltsin. En contrast, els tribunals de la Sharia, finançats i equipats per Aràbia Saudita, anaven desplaçant gradualment a les institucions estatals de la Federació Russa i de la regió autònoma de Txetxènia.

El moviment wahabí d'Aràbia Saudita no sols tractava d'envair les institucions civils de l'Estat a Daguestan i Txetxènia, sinó que a més intentava desplaçar als tradicionals dirigents musulmans sufís. De fet, la resistència als rebels islàmics a Daguestan es basà en l'aliança dels governs (laics) locals amb els xeis sufís:

"Aquests grups [wahabís] consisteixen en cèl·lules diminutes, però ben finançades i ben armades. Amb aquests atacs es proposen crear el terror al cor de les masses... Al crear anarquia i caos, aquests grups poden reforçar a la seva pròpia branca, dura i intolerant, de l'Islam... Tals grups no representen el punt de vista general de l'Islam que mantenen la immensa majoria dels musulmans i erudites islàmics, pels qui l'Islam exemplifica el parangó de la civilització i moralitat perfectes. El que representen no és més que un moviment cap a l'anarquia sota una etiqueta islàmica... la seva intenció no és en absolut la de crear un Estat islàmic, sinó crear un estat de confusió en el qual puguin prosperar". (Mateen Siddiqui, «Differentiatin Islam from Militant 'Islamists'», San Francisco Chronicle, 21 de setembre de 1999).

Foment dels moviments secessionistes a la Índia

En paral·lel amb les seves operacions secretes als Balcans i a l'extinta Unió Soviètica, l'ISI de Pakistan, des de la dècada de 1990, proporcionà recolzament a varies insurgències islàmiques secessionistes al Caixmir indi.

Tot i que Washington les condemnà oficialment, aquestes operacions secretes de l'ISI es duïen a terme amb l'aprovació tàcita del govern d'Estats Units. Coincidint amb l'Acord de Pau de Ginebra de 1989 i la retirada soviètica d'Afganistan, l'ISI fou l'instrument per a la creació dels militants Jammu i Mujaidins Hizbul de Caixmir (JKHM). (Vegi's K. Subrahmanyam, «Pakistan is Pursuing Asian Goals», India Abroad, 3 de novembre de 1995).

Immediatament després de l'11 de setembre, els atacs terroristes de desembre de 2001 contra el Parlament indi -que contribuïren a posar a la Índia i al Pakistan al límit de la guerra- estigueren dirigits per dos grups rebels amb base al Pakistan, Lahkar-e-Taiba (Exèrcit dels Purs) i Jaish-e-Muhammad (Exèrcit de Muhammad), ambdós recolzats secretament per l'ISI de Pakistan. (Council on Foreign Relations (CFR), «Terrorism: Questions and Answers, Harakat ul-Mujahideen, Lashkar-e-Taiba, Jaish-e-Muhammad»,

<http://www.terrorismanswers.com/groups/harakat2.html>, Washington 2002.
Nota: Aquest informe ja no està a la pàgina d'Internet del CFR).

L'oportú atac al Parlament indi, seguit de disturbis ètnics a Gujarat a principis de 2002, fou la culminació d'un procés iniciat a la dècada de 1980, finançat pel diner de la droga i emparat per la intel·ligència militar de Pakistan.

I no cal dir que aquests atacs terroristes recolzats per l'ISI servien als interessos geopolítics d'Estats Units. El poderós Consell de Relacions Exteriors (CFR), que juga un paper a la rebotiga de la formulació de la política exterior d'Estats Units, confirma que els grups rebels de Lashkar i Jaish estan recolzats per l'ISI:

“A través de la seva Agència de Serveis d'Intel·ligència (ISI), Pakistan ha proporcionat finançament, armes, entrenament, instal·lacions i ajuda per a creuar les fronteres a Lashkar i Jaish. Aquest recolzament -un intent de repetir al Caixmir la 'guerra santa' de les brigades islamistes internacionals contra la Unió Soviètica a Afganistan- ajudà a introduir l'Islam radical al conflicte de llarga durada sobre el destí del Caixmir...

Han rebut aquests grups finançament d'altres fonts a més del govern pakistanès?

Sí. Membres de les comunitats de Pakistan i del Caixmir a Anglaterra enviaren milions de dòlars l'any i els simpatitzants wahabís del Golf Pèrsic també proporcionaren recolzament.

Els islamistes del Caixmir estan vinculats a Al Qaeda?

Sí. Al 1998, el líder de Harakat, Faruq Kahsmiri Jalil, firmà la declaració d'Osama Bin Laden en la que cridava a llançar atacs contra els Estats Units, inclosos els civils, i els seus aliats; Bin Laden també és sospitós de finançar al Jaish, segons oficials indis i d'Estats Units. I maulana Massoud Azhar, fundador del Jaish, viatjà varies vegades a Afganistan per reunir-se amb Bin Laden.

On s'entrenaven aquests militants islamistes?

A molts d'ells se'ls proporcionava entrenament ideològic a les mateixes mederses o en seminaris musulmans que instruïen als talibans i als combatents estrangers a Afganistan. Rebien entrenament militar en camps d'Afganistan o en pobles del Caixmir controlats per Pakistan. Grups extremistes han obert recentment varies mederses noves a Azad Caixmir”.

(Council on Foreign Relations, «Terrorism: Questions and Answers, Harakat ul-Mujahideen, Lashkar-e-Taiba, Jaish-e-Muhammad»,

<http://www.terrorismanswers.com/groups/harakat2.html>, Washington, 2002.
Aquest text fou eliminat de la pàgina d'Internet del CFR al 2006).

El què no reconeix el Consell de Relacions Exteriors (CFR) són els vincles entre l'ISI i la CIA i el fet de que les "Brigades islàmiques internacionals" foren una creació de la CIA.

Moviments insurgents a Xina patrocinats per Estats Units

També és important per entendre la guerra d'Estats Units contra el terrorisme, observar l'existència d'insurgències islàmiques recolzades per l'ISI a la frontera occidental de Xina amb Afganistan i Pakistan. En realitat, varis dels moviments islàmics de les repúbliques musulmanes de l'extinta Unió Soviètica estan integrats per moviments turkestans i uigurs de la regió autònoma Uigur de Xinjiang, a Xina.

Aquests grups separatistes -que inclouen la Força Terrorista de l'Est del Turkestan, al Partit Reformista Islàmic, l'Aliança Unida Nacional de l'Est del Turkestan, la Organització d'Alliberament Uigur i el Partit de la Jihad Uigur d'Àsia central- han rebut tots ells recolzament i entrenament de l'Al Qaeda d'Osama Bin Laden (segons fonts oficials xineses citades a UPI, al novembre de 2001). L'objectiu declarat d'aquestes resistències islàmiques a Xina és "l'establiment d'un califat islàmic a la regió". (Defence and Security, 30 de maig de 2001).

El califat estaria integrat per Uzbekistan, Tayikistan, Kirguizistan (Turkestan occidental) i la regió autònoma Uigur de Xina (est de Turkestan) en una entitat política única.

El "projecte del califat" envaeix la sobirania territorial xinesa. Recolzat per varies fundacions wahabís dels Estats del Golf, el secessionisme a la frontera occidental xinesa és, de nou, coherent amb els interessos estratègics d'Estats Units a Àsia central. Mentrestant, un poderós lobby amb seu a Estats Units estava canalitzant el recolzament a les forces separatistes del Tibet.

Fomentant tàcitament la secessió de la regió Uigur de Xinjiang (utilitzant a l'ISI pakistanès com a intermediari), Washington està intentant desencadenar un procés més ampli de desestabilització política i de fractura a la República Popular de Xina. A més d'aquestes diverses operacions secretes, Estats Units ha establert bases militars a Afganistan i en varies de les antigues repúbliques soviètiques, directament sobre la frontera occidental xinesa.

La militarització del Mar del Sud de Xina i l'Estret de Taiwan també és part integrant d'aquesta estratègia.

Iugoslàvia

Al llarg de la dècada de 1990, l'ISI pakistanès fou utilitzat per la CIA com a intermediari per a canalitzar armes i mercenaris mujaidins a l'Exèrcit Musulmà Bosni a la guerra civil de Iugoslàvia. Segons un informe de International Media Corporation, que té la seu a Londres:

“Fonts fidedignes informen que actualment [1994] Estats Units està participant activament en l’entrenament i armament de les forces musulmanes de Bosnia-Herzegovina, contravenint directament els acords de les Nacions Unides. Agències d’Estats Units han estat proporcionant armes made in... Xina (PRC), Corea del Nord (DPRK) i Iran. Les fonts indicaven que... Iran, amb el coneixement i acord del govern d’Estats Units, subministrà un gran nombre de llançadors múltiples de coets i una gran quantitat de munició a les forces bosnies. Aquesta munició incloïa coets de 107 mm i 122 mm de la PRC i llançadors múltiples de coets VBR-230... fabricats a Iran. ...s’informà [també] de que 400 membres de la Guàrdia Revolucionària Iraniana (pasdarans) arribaren a Bòsnia amb un gran subministrament d’armes i munició. Es va sostenir que la CIA tenia total coneixement de l’operació i que creia que alguns dels 400 s’havien destacat per a futures operacions terroristes a Europa Occidental.

L’Administració d’Estats Units no limità la seva implicació a contravenir de forma clandestina l’embargament d’armes a la regió decretat per les Nacions Unides... Envià [també] tres delegacions d’alt rang durant els dos anys passats [abans de 1994] i ha efectuat intents fallits d’alinejar el govern iugoslau a la política d’Estats Units. Iugoslàvia és l’únic estat de la regió que no ha acceptat les pressions d’Estats Units”. (International Media Corporation, Defence and Strategy Policy, U.S. Commits Forces, Weapons to Bosnia, Londres, 31 d’octubre de 1994).

De bona tinta

Irònicament, les operacions clandestines de la intel·ligència militar de l’administració Bush a Bòsnia, que es dedicaren a impulsar la formació de brigades islàmiques, foren completament documentades pel Partit Republicà. Un extens informe del Comitè del Partit Republicà al Senat (RPC) al Congrés es publicà al 1997, confirmant en gran mesura l’informe citat anteriorment de la Internacional Media Corporation. L’informe del RPC al Congrés acusa a l’Administració Clinton d’haver “ajudat a transformar Bòsnia en una base islàmica militant”, que portà al reclutament, a través de la denominada “Xarxa islàmica militant”, de milers de mujaidins del món musulmà:

“Potser, el més amenaçador per a la missió de al SFOR(4) -i, més important, per a la seguretat del personal d’Estats Units que serveix a Bòsnia- és la falta de voluntat de l’administració Clinton per deixar clara davant el Congrés i davant el poble d’Estats Units la seva complicitat en l’entrega d’armes, des d’Iran, al govern musulmà a Sarajevo”. Aquesta política, aprovada personalment per Bill Clinton a l’abril de 1994 davant el requeriment del Director designat de la CIA -i aleshores cap del NSC(%)-, Anthony Lake, i l’Ambaixador d’Estats Units a Croàcia, Peter Galbraith, ha jugat, segons Los Angeles Times (que cita fonts classificades de la comunitat de la intel·ligència), “un paper central en el greu augment d’influència iraniana a Bòsnia.

(...)

Junt a les armes, entraren a Bòsnia Guàrdies Revolucionaris Iranians i operatius d'intel·ligència VEVAK en grans quantitats, a més de milers de mujaidins (guerrers sants) de tot el món musulmà. En aquest mateix contingent també hi estaven implicats altres països musulmans (inclosos Brunei, Malàsia, Pakistan, Aràbia Saudita, Sudan i Turquia) i un número d'organitzacions radicals musulmanes. Per exemple, està molt ben documentat el paper d'una organització humanitària, amb seu a Sudan, anomenada Third World Relief Agency (TWRA). La implicació pràctica de l'administració Clinton amb la xarxa islàmica d'armament va incloure inspeccions de míssils a Iran per oficials del govern d'Estats Units... La TWRA, amb seu a Sudan, una farsa d'organització humanitària... Ha sigut el vincle més important al corredor d'armes cap a Bòsnia... Es creu que la TWRA està connectada amb elements de la xarxa del terrorisme islàmic tals com el Sheij Omar Abdel Rahman (el cervell condemnat rere el bombardeig al World Trade Center de 1993) i Osama Bin Laden, un acabat emigrat saudita del que es creu que finança a nombrosos grups militants (Washington Post, 22 de setembre de 1996).

(Congressional Press Release, Republican Party Comité (RPC), US Congreso, «Clinton Approved Iranian Arms Transfer Help Turn Bosnia into Militant Islamic Base», Washington DC, 16 de gener de 1997, disponible a la pàgina d'Internet del Centre of Research of Globalisation (CRG) a: <http://globalresearch.ca/articles/DCH109A.html> . El document original està a la pàgina d'Internet del Comitè del Partit Republicà al Senat d'Estats Units (Senador Larry Craig), a:

<http://www.senate.gov/rpc/releases/1997/iran.htm>; (vegi's també el Washington Post, 22 de setembre de 1999).

Complicitat de l'administració Clinton

En altres paraules, l'informe del Comitè del Partit Republicà confirma sense dubtes la complicitat de l'administració Clinton amb varies organitzacions fonamentalistes, inclosa Al Qaeda.

En aquella època els republicans volien soscar l'administració Clinton. Tot i així, en un moment en que tot el país posava els seus ulls fascinats en l'escàndol "Monica Lewinsky", els republicans no optaren per escollir el desencadenament d'un assumpte inoportú "Iran-Bosniagate" que podria haver desviat, sens dubte, l'atenció pública de l'escàndol Lewinsky. Els republicans volien imputar a Bill Clinton per "mentir al poble d'Estats Units" sobre el seu afer amb la becària de la Casa Blanca. Respecte a les molt més importants "mentides en política exterior" sobre la carrera de les drogues i les operacions clandestines als Balcans, demòcrates i republicans es mostraven, tots plegats, d'acord, sens dubte pressionats pel Pentàgon i la CIA, per a no revelar els secrets.

De Bòsnia a Kosovo

El “model bosni” descrit a l’informe del RPC va rebre la rèplica de Kosovo. Amb la complicitat de la OTAN i del Departament d’Estat d’Estats Units, es reclutaren mercenaris mujaidins d’Orient Mitjà i Àsia Central per a combatre a les files de l’Exèrcit d’Alliberament de Kosovo (KLA) al 1998-99, en gran mesura en recolzament de l’esforç de guerra de la OTAN.

“La tasca d’armar i entrenar al KLA, confirmada per fonts militars britàniques, es confià al 1998 a l’Agència d’Intel·ligència de la Defensa d’EUA (DIA) i al Servei d’Intel·ligència Secret de Gran Bretanya, l’M16, junt amb alguns membres retirats i altres en actiu de les 22 SAS (22 Regiment de Serveis Aeris Especials de Gran Bretanya), així com a tres companyies privades de seguretat britàniques i d’Estats Units”. (The Scotsman, Edimburgo, 29 d’agost de 1999).

“La DIA d’Estats Units es va unir a l’M16 per organitzar un programa d’entrenament pel KLA”, segons una font d’alt rang de l’exèrcit britànic. “L’M16 subcontractà aleshores la operació amb dues companyies de seguretat britàniques que a la vegada enrolaren una xifra d’antics membres en actiu del Regiment 22 SAS, en la seva majoria de la unitat de l’Esquadró D, es desplegaren en primer lloc a Kosovo abans del començament de la campanya de bombardeigs de març” (Truth in Media, «Kosovo in Crisis», Phoenix, Arizona, <http://www.truthinmedia.org/>, 2 d’abril de 1999).

“Mentre les Forces Especials SAS britàniques amb bases al nord d’Albània entrenaven al KLA, instructors militars de Turquia i Afganistan, finançats per la Jihad islàmica, col·laboraven en l’entrenament del KLA en tàctiques de guerrilla i distracció” (The Sunday Times, Londres, 29 de novembre de 1998).

“El mateix Bin Laden va visitar Albània. El seu era un dels grups fonamentalistes que havien enviat unitats a combatre a Kosovo, ...es creu que Bin Laden va establir una operació a Albània al 1994... fonts albaneses diuen que Sali Berisha, que aleshores era el president, tenia vincles amb alguns grups que més tard es comprovà que eren fonamentalistes extremistes” (Ibid).

Testimonis al Congrés sobre els vincles entre el KLA i Al Qaeda

A mitjans de la dècada de 1990, la CIA i el Servei Secret alemany, el BND, uniren els seus esforços per proporcionar recolzament a l’Exèrcit d’Alliberament de Kosovo (KLA). A la vegada, aquest rebia recolzament d’Al Qaeda.

Segons Frank Cilluffo, del Programa pel crim organitzat global, en un testimoni de desembre de 2000 davant el Comitè Judicial de la Càmera de Diputats:

“El que en gran mesura s’ocultava al coneixement públic era el fet de que el KLA obtenia part dels seus fons de la venda de drogues. Albània i Kosovo estan al cor de la ‘ruta balcànica’, que uneix el Creixent Daurat d’Afganistan i Pakistan amb els mercats de la droga d’Europa. S’estima que aquesta ruta factura aproximadament 400.000 milions de dòlars a l’any i manipula el 80% de

l'heroïna destinada al consum europeu". (Congrés d'EUA, Testimoni de Frank J. Cilluffo, Director Adjunt del Programa contra el crim organitzat global, davant el Comitè Judicial del Congrés, Washington DC, 13 de desembre de 2000).

Segons Ralf Mutschke, de la Divisió d'Intel·ligència Criminal de la Interpol, també en un testimoni davant el Comitè Judicial del Congrés:

"El Departament d'Estat d'EUA va definir el KLA com una organització terrorista, indicant que finançava les seves operacions amb diner del comerç internacional de l'heroïna i amb crèdits de països i individus islàmics, entre ells, suposadament, Osama Bin Laden". Un altre vincle amb Bin Laden el representa el fet de que el germà d'un dirigent en una organització de la Jihad egípcia, i a més comandant militar d'Osama Bin Laden, dirigí una unitat d'èlit del KLA durant el conflicte de Kosovo" (Congrés d'EUA, Testimoni de Ralf Mutschke, de la Divisió d'Intel·ligència Criminal de la Interpol, davant el Comitè Judicial del Congrés, Washington DC, 13 de desembre de 2000).

Madeleine Albright cobdícia el KLA

Aquests vincles del KLA amb el terrorisme internacional i el crim organitzat, documentats pel Congrés d'Estats Units, foren totalment ignorats per l'administració Clinton. De fet, en els mesos que precediren als bombardeigs de Iugoslàvia, la Secretària d'Estat Madeleine Albright va estar molt ocupada construint una "legitimitat política" pel KLA. L'exèrcit paramilitar fou ascendit - d'un dia per l'altre- a l'estatut de força "democràtica" a Kosovo. A la vegada, Madeleine Albright va forçar la senda de la diplomàcia internacional: el KLA fou recolzat per jugar un paper clau en les fracassades "negociacions de pau" de Rambouillet, a principis de 1999.

El Senat i el Congrés aproven tàcitament el terrorisme d'Estat

Tot i que varis informes del Congrés confirmaren que el govern d'Estats Units havia estat treballant mà a mà amb l'Al Qaeda d'Osama Bin Laden, això no va impedir que Clinton, i més tard l'administració Bush, armessin i equipessin al KLA. Els documents del Congrés també confirmen que membres del Senat i el Congrés sabien de la relació de l'administració amb el terrorisme internacional. Se cita la declaració del republicà John Kasich del Comitè de Serveis Armats del Congrés: "Ens posarem en contacte [al 1998-99] amb el KLA, que era la plataforma de Bin Laden..." (Congrés d'EUA, Transcripcions del Comitè de Serveis Armats del Congrés, Washington DC, 5 d'octubre de 1999).

Rere els tràgics successos de l'11 de setembre, republicans i demòcrates, al mateix so, donaren el seu recolzament total al president perquè emprengués la guerra contra Osama.

Al 1999, el Senador Jo Lieberman havia afirmat autoritzadament que "Lluitar pel KLA és lluitar pels drets humans i els valors d'Estats Units". A les hores següents a l'atac amb míssils contra Afganistan, el dia 7 d'octubre, el mateix Jo

Lieberman va demanar atacs aeris de càstig contra Iraq: “Estem en guerra contra el terrorisme... No podem aturar-nos en Bin Laden i els talibans”. Efectivament, el Senador Jo Lieberman, com a membre del Comitè de Serveis Armats del Senat, tenia accés a tots els documents del Congrés referents als “vincles del KLA amb Osama”. Al fer aquesta declaració era completament conscient de que les agències del govern d'Estats Units, així com la OTAN, estaven recolzant el terrorisme internacional.

La “Xarxa militant islàmica” i la OTAN s'uneixen a Macedònia

Degut a la guerra de 1999 a Iugoslàvia, les activitats terroristes del KLA s'anaren estenent pel sud de Sèrbia i Macedònia. Mentrestant el KLA -rebatejat com el Cos de protecció de Kosovo (KPC)- s'acollí a l'estatut de les Nacions Unides, la qual cosa implicava l'aprovació de fonts “legítimes” de finançament a través de l'ONU, així com a través de canals bilaterals, inclosa l'ajuda militar directa d'EUA.

I tot just dos mesos després de l'estrena del KPC, sota els auspicis de la ONU (setembre de 1999), els comandants del KPC-KLA -utilitzant recursos i equipament de la ONU- ja estaven preparant atacs a Macedònia, com a lògica continuació de les seves activitats terroristes a Kosovo. Segons l'Skopje Daily Dnevnik, el KPC havia establert una “sexta zona operativa” al sud de Sèrbia i a Macedònia:

“Certes fonts, que insisteixen en el seu anonimat, declaren que ja s'han establert a Tetovo, Gostivar i Skopje els quarters de les brigades de protecció de Kosovo [vinculades al KPC patrocinat per la ONU]. S'estan preparant també a Debar i Struga [a la frontera amb Albània] i els seus membres tenen codis definits”. (Macedonian Information Centre Newsletter, Skopje, 21 de març de 2000, publicat per BBC Summary of World Broadcast, 24 de març de 2000).

Segons la BBC, “forces especials occidentals encara estaven entrenant a les guerrilles”, el que significa que estaven ajudant al KLA a obrir la sexta zona d'operacions al sud de Sèrbia i a Macedònia”. (BBC, 29 de gener de 2001).

“Entre els mercenaris estrangers que lluitaven a Macedònia al 2001 a les files de l'autoproclamat Exèrcit d'Alliberament Nacional (NLA), hi havia mujaidins d'Orient Mitjà i de les repúbliques d'Àsia central de l'extinta Unió Soviètica. També, dins de les forces apoderades del KLA a Macedònia hi havia mercenaris de Gran Bretanya, Holanda i Alemanya. Alguns d'aquests mercenaris occidentals havien lluitat prèviament amb el KLA i l'Exèrcit musulmà bosni”. (Scotland on Sunday, 15 de juny de 2001. Vegi's també UPI, 9 de juliol de 2001. Per a més detalls, vegi's de Michel Chossudovsky: «America's War on Terrorism», Global Research, 2005, capítol III).

Àmpliament documentat per la premsa macedònia i per declaracions de les autoritats macedònies, el govern d'Estats Units i la Xarxa militant islàmica estaven treballant en equip recolzant i finançant a l'anomenat Exèrcit d'alliberament nacional (NLA) que estava implicat en atacs terroristes a

Macedònia. El NLA és un apoderat del KLA. A la vegada, el KLA i el KPC, patrocinat per la ONU, són institucions idèntiques amb els mateixos comandants i personal militar. Els comandants del KPC, a sou de la ONU, estaven combatent al NLA junt als mujaidins.

Però tot encara era molt més recargolat, mentre l'Al Qaeda d'Osama Bin Laden recolzava i finançava al KLA-NLA, aquest també rebia recolzament de la OTAN i de la missió de les Nacions Unides a Kosovo (UNMIK). De fet, la Xarxa militant islàmica encara constitueix una part integrant de les operacions d'intel·ligència militars clandestines de Washington a Macedònia i al sud de Sèrbia.

Els terroristes del KLA-NLA estaven finançats per l'ajuda de l'exèrcit d'Estats Units, pel pressupost pel manteniment de la pau de les Nacions Unides i per varies organitzacions islàmiques, inclosa Al Qaeda. S'utilitzava també el diner de la droga per a finançar als terroristes amb la complicitat del govern d'Estats Units. El reclutament de mujaidins per a combatre a les files del NLA a Macedònia es va dur a terme a través de varis grups islàmics.

Els consellers militars d'Estats Units es barrejaren amb els mujaidins dins de la mateixa força paramilitar, mercenaris occidentals dels països de la OTAN lluitaven junt als mujaidins reclutats a Orient Mitjà i Àsia Central. I els mitjans d'Estats Units defineixen això com un "contratemps" pel que suposats "actius de la intel·ligència" es tornaren contra els seus patrocinadors!

Però tot això no va succeir durant la Guerra Freda! Va tenir lloc a Macedònia al 2000-2001. Confirmat per nombrosos informes de premsa, relats de testimonis, proves fotogràfiques, així com declaracions oficials del Primer Ministre macedoni, que acusà a l'aliança militar occidental d'incitar al terrorisme, EUA havia estat recolzant a les brigades islàmiques tot just uns pocs mesos abans dels atacs de l'11 de setembre.

L'agenda oculta de Washington

La política exterior d'Estats Units no encaixa amb l'objectiu de frenar l'onada del fonamentalisme islàmic. De fet, és més aviat el contrari. L'important desenvolupament de l'Islam radical, degut a la Guerra Freda amb la Unió Soviètica i l'Orient Mitjà, coincideix amb l'agenda oculta de Washington. Aquesta última consisteix en sostenir, més que combatre, el terrorisme internacional, a la vegada que desestabilitza les societats nacionals i impedeix l'articulació d'autèntics moviments socials dirigits contra l'imperi nord-americà.

Washington continua recolzant -a través de les operacions secretes de la CIA- el desenvolupament del fonamentalisme islàmic a tot Orient Mitjà, a l'antiga Unió Soviètica, a Xina i a la Índia.

Per tot el món en vies de desenvolupament, el creixement del sectarisme, del fonamentalisme i d'organitzacions d'aquest tipus serveix als interessos nord-americans. Aquestes diverses organitzacions i insurgències armades s'han

desenvolupat especialment a països on les institucions de l'Estat s'han col·lapsat per culpa de les reformes econòmiques patrocinades per l'FMI.

Aquestes organitzacions fonamentalistes contribueixen a destruir i desplaçar a les institucions laiques.

El fonamentalisme islàmic crea divisions socials i ètniques. Soscava la capacitat dels pobles per organitzar-se contra l'imperi nord-americà. Aquestes organitzacions o moviments, com el dels talibans, sovint fomenten l'oposició al Tiet Sam d'una manera que no constitueix cap amenaça real pels principals interessos econòmics i geopolítics d'Estats Units.

Esbarrant la història d'Al Qaeda

Des de setembre de 2001, la major part de la història d'Al Qaeda ha estat esborrada. Rarament es mencionen els vincles de les successives administracions nord-americanes amb la xarxa del terror islàmic.

A l'octubre de 2001 es llançà una greu guerra a l'Orient Mitjà i a Àsia central, suposadament contra el terrorisme internacional, per un govern que havia estat abrigant al terrorisme internacional com a part de la seva agenda política exterior. És a dir, que es fabricà totalment la justificació principal per a emprendre la guerra contra Afganistan i Iraq. El poble nord-americà fou deliberada i conscientment enganyat pel seu govern.

Aquesta decisió d'enganyar al poble nord-americà es va prendre l'11 de setembre de 2001, tot just unes poques hores després dels atacs terroristes contra el World Trade Center. Sense proves que recolzessin la tesi, Osama apareixia assenyalat com el "principal sospitós". Dos dies després, el dijous 13 de setembre -quan la investigació de l'FBI tot just havia començat- el president Bush es va comprometre a "portar el món a la victòria".

Tot i que la CIA reconeix tàcitament que Al Qaeda durant la Guerra Freda fou un "actiu de la intel·ligència", també ha manifestat que aquesta relació pertanyia a un temps passat.

La major part dels informes i notícies rere l'11 de setembre tendeixen a considerar que aquests vincles entre Al Qaeda i la CIA pertanyen a "una altra època", als temps de la guerra afgano-soviètica. Invariablement es consideren irrellevants per a entendre l'11 de setembre i la guerra global contra el terrorisme. Però tot just uns pocs mesos abans de l'11 de setembre hi havia proves de col·laboració activa entre membres de l'exèrcit nord-americà i operatius d'Al Qaeda a la guerra civil de Macedònia.

El paper de la CIA en el recolzament i desenvolupament de les organitzacions terroristes internacionals durant la Guerra Freda, perdut en l'al·livió de la història recent, casualment s'ignora o es menysprea pels mitjans de comunicació occidentals.

Un flagrant exemple de la distorsió dels mitjans després de l'11 de setembre és la tesi del “blowback” (6): Es diu que els “actius de la intel·ligència s’han girat contra els seus patrocinadors; hem fet que les nostres pròpies armes ens explotin a la cara”. En una exhibició de lògica recargolada, l’administració nord-americana i la CIA són retratades com a víctimes desgraciades:

“Els sofisticats mètodes ensenyats als mujaidins i els milers de tones d’armes que EUA -i Gran Bretanya- els subministraren, ara estan turmentant a Occident amb el fenomen conegut com a ‘blowback’, on una estratègia política es torna contra els seus propis ideòlegs”. (The Guardian, Londres, 15 de setembre de 2001).

Tot i així, els mitjans de comunicació nord-americans reconeixen que l’arribada dels talibans al poder [al 1996] és en part el resultat del recolzament nord-americà als mujaidins -el grup islàmic radical- durant la guerra de la dècada de 1980 contra la Unió Soviètica. Però també desfan fàcilment les seves pròpies declaracions fàctiques i conclouen que la CIA fou enganyada per un fals Osama. És com la història del “fill que es rebel·la contra el seu pare”.

La tesis del cop de resposta és una maquinació

La CIA mai tallà els seus vincles amb la “Xarxa militant islàmica”. Hi ha proves suficients de que Al Qaeda segueix sent una entitat d’intel·ligència patrocinada per Estats Units. Es presenta a Al Qaeda com l’arquitecte de l’11 de setembre, sense mencionar els seus vincles històrics amb la CIA i els serveis secrets de Pakistan, ISI.

Al mateix temps que Al Qaeda segueix estant fermament sota control dels serveis secrets d’Estats Units, el govern d’aquest país ha fet repetides declaracions de que aquest “enemic exterior” colpejarà de nou, i de que està al caure un nou 11 de setembre, a Estats Units o a qualsevol altre part del món occidental:

“(Hi ha) indicadors de que l’atac a curt termini... igualarà o inclús superarà als atacs de l’11 de setembre... i sembla clar que la capital del país i la ciutat de Nova York, probablement, estiguin a totes les llistes”. (Declaracions de Tom Ridge, al Nadal de 2003).

“Em pregunta vostè que si és greu? Vostè pot apostar el què vulgui. La gent no fa això a no ser que la situació sigui greu”. (Donald Rumsfeld, 2003).

“Hi ha informes versemblants que indiquen que Al Qaeda segueix endavant amb els seus plans de perpetrar atacs a gran escala a Estats Units, en un intent de pertorbar el nostre sistema democràtic. Es tracta d’una informació de gravetat sobre els que desitgen fer-nos mal... Però cada dia que passa el nostre país es fa més fort”. (George W. Bush, juliol 2004).

“L’enemic que colpejà a l’11 de setembre està trencat i debilitat, però segueix sent letal, i té la intenció de colpejar-nos de nou”. (Dick Cheney, juliol 2006).

“Un altre atac com el de l’11 de setembre podria crear a la vegada una justificació i una oportunitat per prendre represàlies contra alguns objectius coneguts” (Funcionari del Pentàgon, citat pel Washington Post el 23 d’abril de 2006).

Propaganda de guerra

Un atac terrorista en territori nord-americà de l’envergadura i la naturalesa del perpetrat l’11 de setembre conduiria -segons l’ex comandant en cap del US Central Command (USCENTCOM), el general Tommy Franks- a la liquidació del govern constitucional. En una entrevista de desembre de 2003, poc mencionada als mitjans de comunicació d’EUA, el general Franks descrivia un guió consistent en la suspensió de la Constitució i la instal·lació d’un govern militar a Estats Units:

“A algun lloc del món occidental es produirà una acció terrorista massiva i molt mortífera -potser a Estats Units- que farà que la gent es qüestioni la nostra pròpia Constitució i serà el començament de la militarització del nostre país, amb la finalitat d’evitar una repetició d’una altra acció massiva i letal” (Cigar Aficionado, desembre de 2003).

Franks feia al·lusió a un esdeveniment com l’atac a Pearl Harbor (desembre de 1941), que seria utilitzat per a galvanitzar la opinió pública nord-americana en recolzament d’un govern militar i un estat policial.

“L’acció terrorista massiva i molt mortífera” era pel general Franks un punt d’inflexió crucial. La crisi, l’agitació social i la indignació pública subsegüents facilitarien un canvi d’ampli espectre a les estructures polítiques, socials i institucionals nord-americanes.

És important comprendre que el general Frank no estava donant una opinió personal en aquest assumpte. La seva afirmació correspon al punt de vista dominant al Pentàgon i al Departament de Seguretat Nacional (Homeland Security) sobre què fer en cas d’una emergència nacional.

“Esdeveniments que causarien una gran mortalitat”

Els “esdeveniments que causarien una gran mortalitat” són una part integrant de la doctrina militar. La destrucció i la pèrdua de vides derivades d’un atac terrorista contribueixen a crear una onada d’indignació pública. Estableixen les condicions de por i intimidació col·lectius que faciliten la derogació de les llibertats públiques i la introducció de mesures pròpies d’un Estat policial.

Els atacs de l’11 de setembre al World Trade Center i al Pentàgon s’utilitzaren per a galvanitzar el recolzament públic a la invasió d’Afganistan, que va tenir lloc tot just quatre setmanes més tard. Sense proves que ho demostressin Al

Qaeda, que suposadament comptava amb el recolzament del govern taliban, fou declarat responsable dels atacs de l'11 de setembre.

La planificació d'un escenari bèl·lic de gran envergadura s'havia iniciat molt temps abans de l'11 de setembre. Si bé l'exèrcit d'EUA ja estava en un "avançat estat de disponibilitat" molt abans dels atacs de l'11 de setembre, la decisió d'anar a la guerra contra Afganistan es va prendre a la nit de l'11 de setembre i s'anuncià formalment al matí següent. Mentrestant la OTAN, invocant l'article 5 del Tractat de Washington, declarà la guerra a Afganistan en nom de tots els Estats membres signataris de l'Aliança. La declaració de guerra de la OTAN, fonamentada en el principi "d'autodefensa", es feu pública 24 hores després dels atacs de l'11 de setembre.

L'article 5 del Tractat de Washington s'invocà per primera vegada el 12 de setembre de 2001. Els aliats europeus d'Estats Units, i Canadà, brindaren el seu recolzament després dels atacs terroristes i la OTAN feu seva la "Guerra global contra el terrorisme" preconitzada per EUA. Catorze països membres de la OTAN enviaren tropes a Afganistan (NATO Review, estiu de 2006: <http://www.nato.int/docu/review/2006/issue2/english/summaries.html>)

Operació Northwoods

"L'acció massiva i molt mortífera" de l'11 de setembre va tenir un paper crucial en el procés de planificació militar. Als ulls de la opinió pública, proporcionà un pretext per a la guerra.

L'encadenament "d'incidents que serviren de pretext per a la guerra" forma part dels suposats del Pentàgon. De fet, també forma part de la història militar d'Estats Units. Al 1962, la Junta de Caps d'Estat Major tenia un pla secret denominat Operació Northwoods, per causar deliberadament la mort de civils que justificués la invasió de Cuba:

"Podríem fer saltar pels aires un vaixell nord-americà a la badia de Guantanamo i culpar de l'acció a Cuba. Podríem desencadenar una campanya de terror cubano-comunista a la zona de Miami i en altres ciutats de Florida, i inclús a Washington. Les llistes de víctimes publicades pels diaris nord-americans provocarien una aprovadora onada d'indignació nacional". (Document top secret de 1962, actualment desclassificat, titulat "Justification for U.S. Military Intervention in Cuba" (Justificació d'una intervenció militar d'EUA a Cuba) [En relació amb la Operation Northwoods vegi's <http://www.globalresearch.ca/articles/NOR111A.html>].)

Amenaces terroristes i accions terroristes

Perquè sigui efectiva, una campanya de por i desinformació no pot basar-se únicament en suposades amenaces de futurs atacs; és precís que hi hagi realment accions terroristes o incidents que donin credibilitat als plans bèl·lics governamentals. En aquests casos, la propaganda proporciona arguments en

quant a la necessitat de prendre mesures d'emergència i dur a terme accions bèl·liques de represàlia.

Tant les amenaces terroristes com les pròpies accions terroristes han servit de pretext per a justificar decisions militars de gran repercussió.

Després dels atemptats de juliol de 2005 a Londres, es va saber que el vicepresident nord-americà Dick Cheney, va donar instruccions a l'alt comandament estratègic (USSTRATCOM) perquè elaborés un pla d'emergència "que s'utilitzaria com a resposta a un altre atac terrorista similar al de l'11 de setembre contra Estats Units". En dit pla es donava per descomptat que Iran estaria darrere d'un segon 11 de setembre.

Aquest pla d'emergència tenia com a pretext un segon 11 de setembre, abans de que succeís, per preparar una operació militar de gran abast contra Iran, a la vegada que es relacionaria amb el seu (inexistent) programa d'armes nuclears.

Allò realment diabòlic d'aquesta decisió del vicepresident d'Estats Units és que al justificació que presentava Cheney per dur la guerra a Iran estava basada en la participació iraniana en un hipotètic atac terrorista a Estats Units que encara no havia passat:

"El pla incloïa un atac aeri a gran escala sobre Iran en el que s'utilitzarien armes convencionals i armes nuclears tàctiques. A Iran hi ha més de 450 objectius estratègics principals, entre altres moltes instal·lacions sospitoses de formar part d'un programa d'armes nuclears que no estan en funcionament. Molts dels objectius estan blindats i són subterranis a gran profunditat, el que els fa inatacables per mitjans convencionals; d'aquí la opció nuclear. Igual que en el cas d'Iraq, la resposta no està condicionada a la participació real d'Iran en una acció terrorista contra Estats Units. Se sap que alguns oficials de la força aèria d'EUA participants en aquesta planificació estan horroritzats per les implicacions del que estan fent -el muntatge contra Iran que justifiqui un atac nuclear no provocat- però cap d'ells està disposat a posar en perill la seva carrera i fer públiques les seves objeccions". (Philip Giraldi, Attack on Iran : Pre-emptive Nuclear War, The American Conservative, 2 d'agost de 2005).

Hem de suposar que els planificadors militars nord-americans, britànics i israelites estan esperant tranquil·lament un nou 11 de setembre per a llançar una operació militar contra Síria i Iran?

El pla d'emergència proposat per Cheney no té res a veure amb la prevenció d'un suposat 11 de setembre. Aquest pla es basa en el supòsit de que Iran estigui darrere d'un segon 11 de setembre i de que els bombardeigs de càstig es podrien dur a terme immediatament, igual que els atacs contra Afganistan d'octubre de 2001, en represàlia al suposat recolzament del govern taliban als terroristes de l'11 de setembre.

És útil assenyalar que una guerra no es planifica en tres setmanes: el bombardeig i la invasió d'Afganistan van ser planejats molt abans de l'11 de setembre. Com destaca Michael Keefer en un incisiu article d'anàlisi:

“A un nivell més profund, implica que el ‘atacs terroristes segons el model de l’11 de setembre’ representen per a Dick Cheney, els seus alts càrrecs i els del Pentàgon, un mitjà adequat per a legitimar les guerres d’agressió contra qualsevol país seleccionat prèviament per a aquesta fi pel govern i el seu sistema corporatiu d’amplificació propagandística” (Michael Keefer, «Petrodollars and Nuclear Weapons Proliferation: Understanding the Planned Assault on Iran», Global Research, 10 de febrer de 2006).

Des de 2001, el vicepresident Cheney ha retirat la seva advertència sobre un segon 11 de setembre en varies ocasions:

“L’enemic que ens colpejà l’11 de setembre està fracturat i debilitat, però segueix sent letal i segueix decidit a colpejar-nos de nou” (Waterloo Courier, Iowa, 19 de juliol de 2006).

Justificació i oportunitat per a prendre represàlies contra objectius previstos

A l’abril de 2006, l’ex secretari de Defensa Donald H. Rumsfeld llançà un pla militar de gran abast per a combatre el terrorisme a tot el món, amb vistes a prendre represàlies en cas d’un segon atac terrorista important contra Estats Units.

“El secretari de Defensa, Donald H. Rumsfeld ha llançat el pla militar més ambiciós fins avui per a combatre el terrorisme a tot el món i respondre més ràpida i decisivament en cas d’un altre atac terrorista important contra Estats Units”, segons informen càrrecs del Pentàgon.

Es considera que el pla de campanya per la guerra mundial contra el terrorisme, llargament esperat, així com dos plans accessoris aprovats també el mes passat per Rumsfeld, constitueixen la prioritat del Pentàgon, segons afirmen persones que coneixen els tres documents, i que ens han informat amb la condició de mantenir l’anonimat, al no estar autoritzats per fer-ho públicament.

“Els detalls del pla són secrets, però en general preveuen un paper major dels militars -en particular un augment de les tropes d’elit d’operacions especials- en operacions contínues de lluita contra el terrorisme fora de les zones de guerra com Iraq o Afganistan. Aquests plans, desenvolupats al llarg de tres anys per l’Special Operations Command (SOCOM) a Tampa (Florida), reflecteixen el creixement de la participació del Pentàgon en àmbits tradicionalment gestionats per la CIA i el Departament d’Estat”. (Washington Post, 23 d’abril de 2006).

Aquest pla es basa en la possibilitat d’un segon 11 de setembre i en la necessitat de tornar el cop quan EUA sigui atacat:

“Un tercer pla estableix el mètode perquè els militars desbaratin i responguin a un altre cop terrorista important a Estats Units. Inclou una extensa sèrie

d'annexos que ofereixen un ventall d'opcions perquè els militars responguin amb rapidesa a grups terroristes, individus o Estats patrocinadors concrets en funció de qui estigui rere l'atac. Un altre atac constituiria a la vegada una justificació i una oportunitat, avui inexistent, per a atacar alguns objectius previstos, segons alts càrrecs, actuals i antics, del Departament de Defensa familiaritzats amb el pla”.

“El pla detalla a quins terroristes -a quins ‘dolents’- colpejaríem arribat el cas. Però aquest encara no ha arribat”, afirmà un alt càrrec que va demanar seguir en l'anonimat davant lo sensible de l'assumpte. (Washington Post, 23 d'abril de 2006).

El supòsit en el que es basa aquest document militar és que un segon 11 de setembre, actualment inexistent, seria una eina útil per a crear una “justificació i una oportunitat per anar a la guerra contra ‘certs objectius previstos’ [Iran i Síria]”.

La realitat es tergiversa completament. Aquesta campanya de desinformació s'ha llançat a tota pastilla pels mitjans de comunicació de Gran Bretanya i Estats Units, que apunten cada cop més cap a una “guerra preventiva” com a acció d'autodefensa contra Al Qaeda i els Estats patrocinadors del terrorisme, que suposadament estan perpetrant un segon 11 de setembre. L'objectiu subjacent consisteix en última instància en crear, mitjançant la por i la intimidació, l'acceptació per part del públic d'una nova etapa de la guerra contra el terrorisme a Orient Mitjà, dirigida aquesta vegada contra Síria i Iran.

Observacions finals

L'objectiu d'un atac d'Al Qaeda a Estats Units està sent utilitzat amb profusió pel govern Bush i el seu fidel aliat britànic per a galvanitzar la opinió pública en recolzament d'un programa militar mundial.

Es tracta d'un assumpte conegut i documentat: la “xarxa del terrorisme islàmic” és una creació de l'aparell dels serveis secrets nord-americans. Hi ha proves concloents de que algunes de les accions que han produït un gran nombre de víctimes han estat llançades pels militars o els serveis secrets. De la mateixa manera, i basant-se en proves, varies de les alertes d'actes terroristes es basaren en informes secrets falsos, com en el cas del cas fallit “d'atac mitjançant bombes líquides” de Londres, al 2006, en les que els suposats pirates aeris no havien adquirit els bitllets d'avió i varis d'ells ni tan sols tenien el passaport imprescindible per a embarcar.

La guerra contra el terrorisme és una farsa. La narrativa entorn a l'11 de setembre desenvolupada per la Comissió de l'11-S, és un muntatge. El govern de Bush està implicat en accions d'encobriment i complicitat en el nivell més alt del govern.

Revelar les mentides en les que es recolza l'11 de setembre hauria de servir per a soscar la legitimitat de la guerra contra el terrorisme.

Revelar les mentides en les que es recolza l'11 de setembre hauria de ser part integrant d'un sòlid moviment contra la guerra.

Si es qüestiona l'11 de setembre, als criminals de guerra que ocupen les més altes magistratures se'ls sega l'herba sota els peus i el muntatge de la seguretat nacional en el seu conjunt es s'ensorra com un castell de cartes.

Notes de traducció:

(1) Mujaidin: Combatent islàmic.

(2) Creixent Daurat és el nom que se li dóna a la principal zona asiàtica dedicada al cultiu il·legal d'opi, que coincideix amb tres nacions, Afganistan, Iran i Pakistan, les perifèries muntanyoses del qual donen forma a aquest creixent.

(3) Terme que significa en Urdu moviment de revitalització de l'islamisme sufí, que va tenir el seu origen a la Índia i es va estendre per altres països. El nom es deriva de Deoband, a la Índia, on se situa l'escola Daroul Ulum Deoband.

(4) SFOR: Sigles en anglès de la Força d'estabilització a Bòsnia-Herzegovina.

(5) NSC, sigles en anglès del Consell de Seguretat Nacional.

(6) Blowback, terme anglès utilitzat àmpliament en l'actualitat en el camp de l'espionatge per descriure les inesperades conseqüències de moltes operacions secretes.

Enllaç amb el text original en anglès:

<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=7718>

Michel Chossudovsky és autor del bestseller internacional The Globalization of Poverty, publicat en onze idiomes. És Professor d'Economia a la Universitat d'Ottawa i director del Centre d'Investigació de la Globalització, a www.globalresearch.ca. També és col·laborador de l'Enciclopèdia Britànica. El seu llibre més recent és: America's War on Terrorism Global Research, 2005.